

Balletjes in de lucht houden 01.05..2009

Ik ben geen oermama

Ik ben Diana, zusje en dochter sinds 1979, vrouw sinds 1997, echtgenote sinds 2003, mama sinds 2006, fulltime werkneemster sinds 2007, hardlooperster sinds 2009. Daarnaast probeer ik een waardevolle collega, een lieve vriendin, een goede huishoudster, de perfecte partner, de allerfijnste kamergenoot, een zeer geschikt borrelgenootje, een lieve, consequente tante en een goede buurvrouw te zijn. En dat gaat niet altijd vlekkeloos. Omdat ik vast niet de enige ben die niet zonder moeite van de ene rol in de andere rol stapt, deel ik graag mijn emoties, mijn jubelmomentjes en frustraties met jullie. Met mijn eerste column wil ik jullie een korte introductie geven over wie ik ben en hoe ik mezelf zie. Alle onderwerpen die voorbij razen, kunnen jullie van tijd tot tijd in een herkenbare column uitgebreider voorbij zien komen.

Ik ben geen oermama. Ik zeg het tegen iedereen die ik tegenkom. Ik ben geen oermama. En dat terwijl het mamaschap me met de paplepel is ingegoten. Mijn moeder is het voorbeeld van een hele lieve thuisblijfmama. Ze was (en is) er werkelijk altijd voor mijn zus en mij. Ik kan me sporadische oppassessies van het buurmeisje of mijn oudere nicht herinneren die op mijn twee handen zijn te tellen. Mijn ouders maakten niet veelvuldig gebruik van een oppas en we werden niet met een sleutel om onze nek naar school gestuurd. Ik heb warme herinneringen aan die tijd en heb me voorgenomen, voordat ik zwanger raakte dat ik ook zo'n mama zou worden. Ik zou tussen de middag thuis zijn om met mijn kinderen te eten, zodat ik hun verhalen aan kon horen en boterhammen kon smeren en thee kon zetten. Ja, kinderen, ik wilde een groot gezin. Ergens is het getal vier gevallen. Nu heb ik een 2¾-jarige en onlangs hebben we hem aangemeld voor een basisschool met een continu-rooster (we wonen in een nieuwbouwwijk, met geboorteborden die uit de grond lijken te groeien en dus dien je je kind tijdig aan te melden voor de basisschool, liefst als ze net 2 zijn geworden, wij waren al aan de late kant). Mijn hele idee om tussen de middag samen te lunchen, is daardoor behoorlijk op losse schroeven komen te staan. Toch voel ik me niet schuldig dat mijn mama-zijn-idee van thee tussen de middag drinken niet verwezenlijkt zal worden. Nee, sterker nog, ik zie de voordelen. Ik zal mijn werkrooster tegen die tijd om moeten gooien en eigenlijk staat me dat wel aan. Ik wil niet eeuwen vastzitten aan mijn huidige 4 x 9 uur werken werkweek. Mijn mamadag is nu niet altijd relaxed en op de momenten dat ik na mijn werk thuiskom, is het best hectisch als manlief ook een vervelende dag heeft gehad en onze peuter graag alle aandacht wil. Fulltime werken, bewust mama zijn, bewust mezelf zijn en dan ook nog een relatie onderhouden, het vergt allemaal wat goochelwerk. De kunst van het aandacht verdelen, prioriteiten stellen en snel en effectief te werk gaan. Alle ballen moeten in de lucht blijven. Althans dat dacht ik. Tegenwoordig laat ik net zo makkelijk een van de ballen vallen en ben dan gewoon even lekker lui. Mijn energie is dankzij mijn (onlangs gestarte) sportieve activiteiten toegenomen en voor het eerst sinds de komst van onze prachtige zoon heb ik het idee dat ik alles kan. Het mamaschap is te combineren met mijn drang naar persoonlijke groei, met het onderhouden van mijn relatie en het organiseren van mijn sociale contacten. Al hebben die laatste contacten het meeste te leiden onder mijn tomeloze ondernemerschap. Ik wil alles en niet voor alles is er ruimte, tijd en energie. Het schuldgevoel is verdwenen, als gevolg van het bewust worden van de keuze die ik heb en maken kan. Dat betekent dat het lastig is als we na twee van mijn cursusdagen een bezoek aan een collega van manlief gepland hebben staan en de dag daarna door mij volgepland is met sporten en een high tea met een hele goede vriendin. Maar lastig is te evenaren. Kindlief krijgt de dag daarna mijn onverdeelde aandacht. Dat is nadat ik een beetje uitgeslapen heb, want zo'n cursus, het laat naar bed gaan en de volgende dag vroeg opstaan, heeft me een licht slaapttekort gegeven. Dat moet ingehaald worden, voordat de nieuwe week weer begint. En voordat ik echt liefdevolle aandacht aan mijn heerlijke, zelfstandige zoontje kan geven. En voordat we allemaal volmaakt tevreden aan wederom een volle week beginnen.